

Arrest

nr. 127 443 van 25 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er thans in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Sindh, geen sprake is van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

1.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

1.2.2. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat hij onaannemelijk vage en weinig eenduidige verklaringen heeft afgelegd over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig wordt ondermijnd. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het op algemene wijze vergoelijken en ontkennen van de vaststellingen van de bestreden beslissing, zonder evenwel concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven ontkrachten.

In de mate verzoeker voorts de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden wijt aan het lange tijdsverloop en de traumatische ervaringen, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het lange tijdsverloop en de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Waar verzoeker vervolgt dat hij zelfs over eenvoudige zaken als zijn kinderen of zijn woonplaats geen rechtlijnig antwoord kon geven en dat het dan ook niet opgaat om zijn asielrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen, stelt de Raad vast dat noch uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal noch uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker over onvoldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad wijst er op dat de medewerkingsplicht van verzoeker vereist dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker blijft hier echter, gelet op de omstandige motivering van de bestreden beslissing, in gebreke. Ook verzoekers uitleg dat zijn vrouw een verhaal vertelde dat niet overeenkomt met zijn asielrelaas omdat zij vreesde dat het Commissariaat-generaal de informatie zou doorgeven aan de Pakistaanse autoriteiten, overtuigt de Raad niet. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt immers in vertrouwen en wantrouwen is geen reden om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te geven. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde vaagheden en incoherenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Wat de reisweg betreft, merkt de Raad op dat verzoeker, gelet op de kans die hij loopt om bij een controle aangehouden en ondervraagd te worden omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel, minstens enige toelichting zou moeten kunnen geven over de grenscontroles in de luchthavens en de door hem gebruikte reisdocumenten. De vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken nagenoeg geen informatie over het door hem gebruikte paspoort kan verstrekken terwijl hij op het Commissariaat-generaal zeer gedetailleerde informatie kan geven, wijst op de ongeloofwaardigheid van de reisweg en het asielrelaas. Bovendien wijst verweerder in zijn nota mat toelichtingen er terecht op dat verzoeker minstens in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Hij kan echter geen reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk.

Hoewel er geen twijfels bestaan over verzoekers verklaringen over zijn jarenlange carrière bij de politie, blijkt uit de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan de asielmotieven die verzoeker zou hebben meegemaakt. Verzoeker blijft steken in loutere beweringen en brengt geen

concrete elementen aan die toelaten zijn beweringen te staven. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De verwijzing in het verzoekschrift naar mediaberichten aangaande geweld ten aanzien van politieagenten, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

1.3. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de regio af te rekenen heeft met zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld, de situatie in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Sindh, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, vermag bovenstaande vaststelling niet in een ander daglicht te stellen. Inderdaad blijkt uit de informatie van verzoeker dat de situatie in Sindh als zorgwekkend en verontrustend kan voorkomen, wat door de commissaris-generaal geenszins betwist wordt, doch hieruit kan niet besloten worden dat burgers thans in Sindh een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is.

1.4. In de mate verzoeker voorhoudt dat er geen rekening gehouden werd met het belang van de minderjarige kinderen in het gezin en er geen enkel onderzoek werd verricht naar het risico bij terugkeer voor de kinderen, benadrukt de Raad dat verzoeker in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat zijn minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Pakistan moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker dient hiertoe concrete elementen aan te brengen waaruit dergelijke vrees of risico blijkt. Het is immers de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt geenszins dat hij enige problematiek in verband met zijn kinderen heeft aangebracht als reden waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten of als reden waarom hij niet zou kunnen terugkeren. Ook in onderhavig verzoekschrift voert verzoeker geen concrete elementen aan waaruit dergelijke vrees of risico blijkt. Verzoeker kan derhalve dan ook de commissaris-generaal niet ten kwade duiden dat hij daarmee geen rekening heeft gehouden.

1.5. Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.6. *Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."*

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 mei 2014, voert verzoekende partij aan dat zij zeer onchronologisch haar relaas heeft gedaan, doch dat dit deels te verklaren is door het tijdsverloop tussen haar asielaanvraag en haar gehoor en tussen de feiten (2002) en het gehoor. Verzoekende partij is het niet eens met de beschikking waar gesteld wordt dat bepaalde gebeurtenissen in het geheugen gegrift staan. Dit is zeker niet het geval voor verzoekende partij die ook voor eenvoudige zaken onchronologische verklaringen aflegt. Zij wijst er op dat zij bij de politie heeft gewerkt en dat er veel geweld is tegen deze groep, zodat zij behoort tot een risicogroep.

Verzoekende partij haar stelling het niet eens te zijn met de beschikking waar deze stelt dat bepaalde gebeurtenissen in het geheugen gegrift staan, kan worden bijgetreden, maar dit neemt niet weg dat van elke asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij/zij omtrent belangrijke elementen in zijn/haar relaas afdoende coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt en deze naar plaats en tijd kan situeren, inzonderheid degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn/haar vlucht, zo deze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Verzoekende partij, die op generlei wijze aantoonst of aannemelijk maakt dat zij mogelijks met geheugenproblemen te kampen zou hebben, is hier echter in gebreke gebleven. In de mate verzoekende partij een verklaring formuleert met name het tijdsverloop kan zij niet overtuigen. Immers, aan de jarenlange carrière bij de politie van verzoekende partij wordt niet getwijfeld en van een asielzoeker met een dergelijk profiel kan toch wel afdoende coherentie en geloofwaardigheid verwacht worden.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat verzoekende partij onaannemelijk vage en weinig eenduidige verklaringen heeft afgelegd over de feiten die de essentie uitmaken van haar asielrelaas en de aanleiding waren tot haar vertrek uit haar land van herkomst. Dit klemmt des te meer nu de redenen waarom verzoekende partij haar land van herkomst zou verlaten

hebben verband houden met haar werkzaamheden als lid van de politie. Redelijkerwijs kan dan ook verwacht worden dat verzoekende partij daarvan een geloofwaardig relaas kan brengen, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoekende partij haar verwijzing naar haar werkzaamheden bij de politie en haar betoog en de eerdere verwijzing in haar verzoekschrift naar informatie omtrent geweld tegen de politie, volstaan niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS